

innumeras pastoralis officii sollicitudines huic incommodo consulere intendens, benigne eisdem eorumque in perpetuum successoribus impertitur plenariam indulgentiam, etiam animabus in Purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem, quater in anno lucranda in quacunque die qua peccata sua fuerint confessi, missam celebraverint, vel saltem sacram susceperint communionem; dummodo tamen eadem die ferventes ad Deum pro sanctæ fidei propagatione preces effuderint.

« Christi fidelibus vero utriusque sexus in dictis regnis existentibus idem SS. D. noster præfatam plenariam indulgentiam bis in anno in perpetuum concedit quatenus et ipsi iisdem diebus supra scripta opera fideliter religioseque adimpleant.

« Per hanc autem indulgentiarum concessionem eadem Sanctitas Sua non intendit, aut revocare, aut irritas declarare alias quascunque indulgentias vel a se, vel a prædecessoribus suis concessas, vel in posterum concedendas, et quas, non omissis cæteroquin operibus injunctis, supradicti episcopi, vicarii, apostolici, et missionarii cæterique Christi fideles lucrari possent.

« Et ne pontificia hæc dispositio ab aliquo illorum ignorari contingat, episcopis et vicariis apostolicis præcipit et mandat ut præsens decretum populis suæ jurisdictioni subjectis meliori, quo poterunt, modo notum faciant atque significant, ut de Ecclesiæ thesauro participare possint et valeant.

« Datum Romæ, ex Aedibus dictæ sacræ Congregationis die et anno quibus supra.

« Stephanus BORGIA,

« Sac. congreg. de Propaganda Fide, secr.

« Loco ✕ Sigilli. »

Alterum Pii sexti decretum nunc accipe.

Ex audientia SS. D. N. D. Pii PP. VI
habita die 5 Januarii 1777.

(49. Cum ad plenarias lucranda indulgentias necesse sit ut sacramentalis peccatorum confessio præmittatur, vel saltem juxta indultum Christi fidelibus omnibus a sanct. mem. Clem. XIII, sub die 9 Decemb. 1763, concessum, omnino oporteat ut qui eas consequi cupiunt semel saltem in hebdomada ad hoc sacramentum, nisi legitime impediantur, soleant accedere, et nullius lethalis culpæ a se post peractam ultimam confessionem commissæ sibi consciis sint per quod indultum sanct. mem. Clemens XIV die 17 Maii anni 1772, declaravit fuisse derogatum quibuscunque aliis peculiaribus indultis, etiam illis a sanct. memor. Clem. XII per organum sac. congr. de Propaganda Fide missionariis in regionibus infidelium degentibus concessis, acquirendi scilicet indulgentias plenarias cum solo actu contritionis et confessione in voto, quoties confessariorum copia desit; cumque in regionibus Sinarum, Tunkini, Siam, Cocincinæ, Ciampæ et Cambodiæ tanta sit hujusmodi confessariorum paucitas ut fideles difficillime possint semel saltem hebdomada ad hoc sacramentum accedere,

proindeque valde incommodum sit sacramentalem confessionem exercere iis certis diebus qui ad lucrandas indulgentias præscripti sunt atque præfixi, idcirco SS. D. N. Pius divina providentia PP. VI ad relationem mei infra scripti sac. congregationis de Propaganda Fide secretarii in audientia habita die 5 Januar. anni 1777 declaravit Christi fideles, etiam triduo ante confessos lucrari posse indulgentias plenarias, dummodo nullius lethalis culpæ a se post peractam ultimam confessionem commissæ sibi sint consciis, et ne pontificia hæc dispositio ab aliquo illorum ignorari contingat, episcopis et vicariis apostolicis præcipit et mandat ut præsens decretum populis suæ jurisdictioni subjectis meliori, quo poterunt, modo notum faciant atque significant ut de Ecclesiæ thesauro participare possint et valeant.

Datum Romæ, ex Aedibus dictæ sac. congregationis die et anno quibus supra.

Stephanus BORGIA,

Sac. congr. de Propaganda Fide, secr.

ARTICULUS III.

Indulgentia quoad ea quæ concernunt ejus effectum et tempus acquirendi tam pro vivis quam pro defunctis.

(1. Effectus indulgentiæ non est remittere peccatum, neque mortale, neque veniale; *Commun.* cum Maldonato t. I de Pœn, q. 6 tit. de Ind. par. 1 qu. 1, ubi sic expresse dicit: « Uno ore omnes theologii, nemine excepto, respondent indulgentiam non esse remissionem culpæ, sed pœnæ. » Unde quando in forma seu concessionem indulgentiæ dicitur per illam concedi remissionem peccatorum, accipitur peccatum pro pœna peccati, juxta illud II Machabæor. XII, ibi: *Ut a peccatis solvantur*; et, quando vocatur indulgentia a pœna et culpa, intelligitur quod per talem indulgentiam conceditur facultas absolvendi a culpa etiam reservata, ut fuit dictum art. 1 n. 3. (2. Effectus indulgentiæ est remissio pœnæ temporalis ex peccatis quoad culpam dimissis residuæ et restantis; *Commun.* (3. Pœna autem temporalis relicta et restans ex peccatis condonatis luenda ab homine est duplex: una, ad quam persolvendam homo obligatur ex sacramentali pœnitentia a confessario injuncta; altera, ad quam persolvendam in hoc mundo, vel in Purgatorio est obligatus a justitia Dei; *Commun.*

(4. Unde indulgentiæ plenariæ effectus est remittere omnem pœnam debitam in foro sacramentali, seu liberare totaliter pœnitentem ab obligatione implendi quamlibet pœnitentiam, etiam medicinalem sibi impositam a confessario; Sic S. Th. in 4 dist. 20 q. 2 art. 3 q. 1; S. Bonav. in l. iv dist. 20 art. 1 q. 2; Gobat tract. 4 Indul. part. II, c. 3 n. 24; Kazenb. loc. cit. n. 40; Lugo tom. VI disp. 27 sect. 2 n. 22, et, ipso teste, communis aliorum. (5. Et hanc conclusionem probat l. c. n. 23, primo, ex c. *Cum ex eo* 14 de Pœnit. et remiss. ubi Innoc. III dicit « per indiscretas et superfluas indulgentias satis-

factiones sacramentales enervari: » ergo ideo quia aufertur obligatio implendi pœnitentias; alioquin, si manet obligatio implendi illas saltem ratione medicinæ, nihil prorsus enervabitur satisfactio. Secundo probat ex Bonifacio VIII qui, ut refert Glossa in extrav. *Antiquorum*, de Pœnit. et remis., volebat confessarios imponere aliquam pœnitentiam iis qui Jubilæum anni sancti lucrabantur, quia nimirum satisfactione alia non indigebant, et auctor ipsius glossæ dicit se id ab ipsomet pontifice audivisse, ut observat etiam Lugo loc. cit. n. 17. Tertio probat ratione a priori, quia Confessarius imponit pœnitentiam ut pœnam ad satisfaciendam pro peccato; ergo, sublato debito totius pœnæ prout fit per indulgentiam plenariam, cessat omnino fundamentum illius obligationis, sicut, si condonaretur a principe pœna debita pro aliquo crimine, eo ipso cessaret obligatio imposita per sententiam judicis ad pœnam aliquam pro illo delicto subeundam.

(6. Nec valet dicere, quod per lucrationem indulgentiæ plenariæ tollatur quidem obligatio implendi pœnitentiam sacramentalem impositam a confessario, quatenus est satisfactoria pro peccatis præteritis, non autem quatenus est medicinalis pro præcavendis peccatis futuris. Non valet, inquam, quia licet pœnitentia subinde etiam imponatur ut medicina, confessarius tamen illam imponere non potest nisi in pœnam peccati: sicut, licet judex procurare debeat quod pœna delinquentis sit talis ut simul sit medicina in futurum, non tamen posset illam pœnam imponere etiam ut medicinam, si illa pœna fuisset a principe condonata: ergo, si per indulgentiam plenariam condonatur et remittitur pœnitentia ut satisfactoria, etiam tollitur ut medicinalis. (7. Nec etiam valet dicere quod adhuc remaneat obligatio implendi pœnitentiam, saltem propter reverentiam sacramenti et ejus integritatem, ne maneat sacramentum imperfectum sine una parte integrante. Non valet, inquam, quia sacramentum pœnitentiæ non exigit pro parte integrali satisfactionem sacramentalem, nisi ex supposito quod adhuc adsit pœna temporalis satisfacienda seu solvenda, cum ad hanc remittendam illa unice possit juste debet a confessario, adeoque, satisfacta et soluta seu remissa omni pœna temporali restante, non requiritur amplius talis integritas satisfactionis, cum non amplius possit juste exigi satisfactio ab eo qui jam integre satisfecit et debitum jam integre solvit, vel remissionem debiti integre consecutus est, ut verificatur in eo qui lucratus est indulgentiam plenariam. Unde post lucrationem ipsius, nec reverentia sacramenti, nec confessarii præceptum obligabit eum ad pœnitentiam adimplendam. Sic optime Lugo l. c. n. 24, et 27; Kazenberger l. cit. n. 40, et alii.

(8. In praxi tamen tempore indulgentiæ etiam plenariæ decet quod confessarius semper imponat pœnitentiam saltem *medicinalem* et *præservativam*, quando judicat necessariam, eamque pœnitens admittat, quamvis indulgentiam plenariam certo consequatur,

quia hoc necessarium judicat Suarez apud Mastrium Theolog. moral. disp. 23 q. 2 num. 29, et alii. Imo tenetur confessarius injungere pœnitentiam *medicinalem* atque etiam *vindicativam* seu *satisfactivam*, quando probabiliter credit pœnitentem non consecutum esse, aut mox non consecuturum esse indulgentiam plenariam, teneturque pœnitens in tali casu illam adimplere. Si autem confessarius probabiliter credat pœnitentem jam consecutum esse, aut mox consecuturum esse indulgentiam plenariam, potest omnem pœnitentiam, in quantum est vindicativa seu satisfactiva, omittere juxta sanctum Thomam, S. Bonaventuram, et plurimos antiquiores et recentiores apud Tannerum, Dianam et Gobat de Jub. cap. 23, ob rationes num. antecedenti allatas. Ob reverentiam tamen sacramenti pœnitentiæ convenit confessario levem saltem pœnitentiam injungere, et pœnitenti eam adimplere, quia licet non sit necessaria pro satisfactione pœnæ temporalis debitæ, cum supponatur integre remissa per lucrationem indulgentiæ plenariæ, prodest tamen multum ad meritum, quod pluris faciendum est quam redemptio pœnæ temporalis, ut recte cum aliis advertit Lugo loc. c. n. 31.

(9. Indulgentiæ plenariæ effectus est etiam remittere omnem pœnam debitam in foro Dei, id est omnem pœnam relictam ex peccatis dimissis, ad quam persolvendam in hoc mundo, vel in Purgatorio est homo obligatus a justitia Dei. Sic S. Thomas in 4 disp. 20 qu. 1, art. 3 quæstiuncul. 1 communiter receptus ab omnibus recentioribus, ut testatur, et sequitur Gobat loc. cit. num. 25, et est jam communis et certa doctorum sententia, ut testatur Lugo loc. citat. num. 7. Imo, ipso teste, docet Suarez disp. 50, sect. 2 de fide esse papam virtute clavium habere potestatem remittendi pœnam illam etiam in foro Dei; et de facto Sixtus IV damnavit sequentem Petri Oxoniensis propositionem: « Papa non potest indulgere alicui viro pœnam Purgatorii; » Sic refert Kazenberger loc. cit. n. 39. (10. Nec valet dicere cum nonnullis antiquis per indulgentias non relaxari pœnam in foro Dei, sed solum remitti pœnitentiam in foro sacramentali debitam, id est obligationem implendi pœnitentiam a confessario injunctam. Non valet, inquam, quia, ut optime eos confutant S. Thomas loc. cit.; Lugo loc. cit.; Gobat loc. cit.; Kazenberger loc. cit., et alii passim, sequeretur ex eorum sententia, quod Ecclesia concedendo indulgentias potius obesset quam prodesset fidelibus, cum sic illos liberaret levibus pœnitentiis, et remitteret ad graviore pœnas Purgatorii; clarum enim et manifestum fidelium gravamen esset velle per indulgentiam remitti solum debitum implendi pœnitentiam relinquendo debitum pœnæ, cum esset utilius pœnitentibus implere ad redimendam pœnam ipsa sine dubio graviorem. Unde, cum Tridentinum concilium sess. 23 c. 21 in decr. de Indulgent., definiat: « Indulgentiarum usum esse populo Christiano maxime salutarem, » patet eorum sententiam essa-